

# השוחט פרק שני חולין

למ.

עין משפט  
נר מצוה

קבה א מיי פ"ב מהל'  
שמיטה הלכו' סג  
עשין ט שחט"ג יודי סי'  
ד עמי ד:  
קבו ב מיי פט"ו מהל'  
פסולו מוקדשין  
הלכה י:  
קבו ג מיי פ"ב מהל'  
שמיטה הלכו':  
קבה ד מיי פט"ו מהל'  
פסולו מוקדשין  
הלכה י:

## שיטה מקובצת

א ר יוחנן אמר פסולה.  
ג"ב בסנהדרין ב"ד סא  
כחוב אסורה: ב לזרוק  
דמה לע"ז דאי שחטה  
לשם: ג דמילין ולא  
עבד דהכא ודאי:

## רבינו גרשום

ישראל לכרי חוץ מפנים  
לה לפי: השוחט את  
הבהמה לזרוק דמה לע"ז.  
כלומר ישראל ששוחט  
בהמת חולין לזרוק דמה  
לעבודת כוכבים: מחשבין  
מעבודה לעבודה. כלומר  
אם כששוחט כהן קדשים  
לעבודת כוכבים על מנת  
לזרוק דמו חוץ לזמנו  
או להקטיר אימורין חוץ  
לזמנו או חוץ לזמנו  
המזי מחשבה לפסול  
וגמרינן נמי בהמת חולין  
ששוחט ע"מ להקטיר  
חלבה לע"ז מקדשים שהן  
בפנים: וגמרינן מחשבת  
פסול. כלומר פסול  
חזונו בפרוש לא יחשב  
לו פסול היה דמהני  
מחשבה אפי' מעבודה  
לעבודה דאי זרוק את  
הדם על מנת להקטיר  
אימורין חוץ לזמנו  
(פסול) [פגול]: אבל פנים  
מקדשים: כלומר קדשים  
מקדשים: אבל בה  
מודי ליה לר' שמעון  
דאי מחשב בשחיטה א'  
ע"מ לזרוק דמה לע"ז:  
דלא פסלה כלל. מקום  
שאין מחשבת פוסלת  
בחולין ע"מ אלא באותה  
עבודה: כלומר דאי מחשב  
כששוחט ע"מ לזרוק  
דמה לע"ז לא מהני  
חזונו דלא פסול א"ל לא  
מחשב בורקה עצמה:  
פנים קשיא לר' לר' לר' לר'  
כיצד ששחיטין ליה לר' לר'  
לקיש דאמר אין מחשבין  
מעבודה לעבודה והכא  
חזונו דמחשבין מעבודה  
לעבודה: חוץ קשיא לר'  
יוחנן. כלומר דשמעין  
ליה לר' יוחנן (הא)  
השוחט בהמה לזרוק  
דמה לע"ז כו' ר' יוחנן  
אמר אסור. כלל ישראל  
(בה) השוחט בהמת  
חולין בחוץ דמחשב  
בשחיטה לזרוק דמה  
לע"ז פסול הוא הכא  
חזונו דלא פסול אלא  
באותה עבודה: בשלמא  
לר' שמעון בן לקיש  
לא קשיא כו'. כלומר  
מיקמי דלישמעיה מר'  
יוחנן לא אמר הפסול  
בפנים מעבודה לעבודה  
אבל לכתב דשמעיה אמר  
עבודתו.

**לא ילפינן.** למימר דבעלים אסורין אלא כדכתיב קרא (תהלים קו) זכמי  
מתים שזנבה לעבודת כוכבים דכפנים הוא דכתיב (במדבר טו) והקריב  
המקריב דבעלים קרי מקריב אבל בחוץ לא אמרינן הכי: ור"א סבר  
**ילפינן.** כמה מלינו דבעלים פוסלים במחשבת עבודת כוכבים בחולין  
ואפילו אחר שחט וגבי עובד כוכבים  
אפילו בכתמת דתתם מחשבת עובד  
כוכבים לעבודת כוכבים: זה מחשב וזה  
**עובד לא אמרינן.** דהמקריב לא יחשב  
מקריב ממש קאלמר: לזרוק דמה  
**לעבודת כוכבים.** ודלאשחטה לשם  
עבודת כוכבים שהיה נדעמו לעבודה  
ששחטה זו דכרי הכל אסורה דלא  
זכמי מתים הוא אלא בשלל היה  
מתוין להיות שחטה זו עבודה  
לעבודת כוכבים אלא שחטה לעלמו  
ע"מ שיעבוד העבודת כוכבים בזריקת  
דמה או בעקטר חלבה: פסולה.  
אסורה בהגלה: מחשבין מעבודה  
לעבודה. כשחשב ששחט עבודה זו  
על עבודה אחרת כגון שחשב שחטה  
על הוריקה היא מחשבת לגבי  
עבודת כוכבים: דגמרינן חוץ. איסור  
עבודת כוכבים: מפני. ממחשבת  
פיגול של פנים שהשוחט ע"מ לזרוק  
דס למחר או להקטיר אימורין למחר  
זה עיקר פיגול: שחטה לשמה.  
בשחטה מיידי דכל שאר זכמים כשרין  
שלא לשמן אבל חטאת ששחטה שלא  
לשמה פסולה וכן פסק ששחט שלא  
לשמו. ואם שחט חטאת לשמה לזרוק  
דמה שלא לשמה: רבי יוחנן אמר  
פסולה. דגמרינן מחשבת פסול שלא  
לשמה ממחשבת פיגול דעיקר  
מעבודה לעבודה: ור"א. להשחטה  
במחשבתו מחלוקת דרבי יוחנן ור"ש:  
**דאי איסור צה.** מילתא קמיתא  
השוחט את הבהמה: צה קאמר  
ר"ל דלין מחשבין: פנים מפנים.  
פסול דחטאת שלא לשמה מפיגול:  
**אלא זביחה.** עבודת כוכבים  
**דמיספרא.** בהגלה דלא אמרינן משכח  
עבודה זרה (דף טז): תקרובת  
עבודת כוכבים מיקרי זכמי מתים  
כדכתיב ויחללו זכמי מתים מה מת  
אסור בהגלה אף תקרובת עבודת  
כוכבים אסורה בהגלה ומת גופיה  
מגול דאסור בהגלה אחי שם שם [סס]  
נאמר כאן ותמת שם מרים ונאמר  
להן גבי עגלה ערופה: וערפו שם  
את העגלה מה עגלה ערופה אסורה  
בהגלה דלאמר שם אסור קצרתה  
אף מת אסור בהגלה ומה מת אסור  
בהגלה ומתמא צהאל אף תקרובת  
עבודת כוכבים נמי: אלא פשיטא. האי אין מחשבת פוסלת בחולין  
מעבודה לעבודה קאמר: שחשבה פוסלת במוקדשין. כדפרישית  
דעיקר פיגול מעבודה לעבודה הוא: אלא באותה עבודה נלמד.  
אם אמר שחטה עגלה לעבודת כוכבים: פנים קשיא לר' לר' לר'  
דקמי מחשבת פוסלת במוקדשין ולא קמי מחשבת ע"מ בשאר פסולי  
פנים נמי כגון זריקת דם (ב) וחטאת שלא לשמה קמי דמחשבין: חוץ קשיא לרבי יוחנן. דקמי הכא בחולין אין מחשבת  
פוסלת מעבודה לעבודה: בשלמא פנים לר"ל לא קשיא. דאיכא למימר מקמי דשמעה להך מתיבתא מרבי יוחנן רביה הוה פליג  
אסברא דרביה ואמר מספרא דלא ילפינן ולכתב דשמעה להך מתיבתא מרבי יוחנן רביה וידע דלאו סברא דרבי יוחנן רביה (ב)  
אלא מתיבתא הוה דגמרינן פסול מפיגול איכא למימר דהדר ציה להכי נקט רבי יוחנן משום דרביה הוה ואגמריה משנה וצרימא. ל"א  
לכתב דשמעה לרבי יוחנן רביה דפליג עליה ואמר מחשבין איכא למימר דהדר ציה: בארבע עבודות. הא דקמי אין  
מחשבת פוסלת בחולין לאו מעבודה לעבודה קאמר אלא בארבע עבודות קאמר: וה"ל ומה. מוקדשין שנספלין במחשבת בארבע עבודות  
שחטה וקבלה (ט) זריקה והולכה בחוץ מאלו שחשב ע"מ לזכור מן הזבח חוץ לזמנו פיגול הוא אין מחשבת הולכת אלא אחר העובד  
חולין

א ר יוחנן אמר פסולה.  
ג"ב בסנהדרין ב"ד סא  
כחוב אסורה: ב לזרוק  
דמה לע"ז דאי שחטה  
לשם: ג דמילין ולא  
עבד דהכא ודאי:  
א ר"ש ד"ה פנים וכו'  
דס חטאת פסול הוא ו'  
מחשבת כוכבים: פסולה.  
וכו' רביה אמר אלא  
מתוין היא:  
א ר"ה פנים קשיא וכו'  
ודיק דמה דיקא נמי: ג"ב  
וערפו דף יג ע"א כתי'  
ד"ה דיקא נמי וכו' וד"ק:  
מוסף ר"ש'  
השוחט את הבהמה  
לזרוק דמה לעבודה  
כוכבים. שלא שחט  
הבהמה לשם עבודת  
כוכבים שהיא עובד  
שחטה. אלא שחט  
בשחטה על מנת לזרוק  
(ע"ז ד): ועבודת השחטה  
לא נעשית לשם עבודת  
כוכבים אלא בשחטה ע"מ  
חשב לשחט הוריקה לשם  
עבודת כוכבים ולא זרק  
בחוץ (א). ר' יוחנן  
אמר פסולה. אסורה  
בהגלה הבהמה, וע"מ  
שהשחטה לאו לעבודת  
כוכבים אלא כפסולו וכו'  
זרק דמה לעבודת כוכבים,  
ילפינן טעמא דגמרא לה  
ר' יוחנן ממחשבת פגול  
היה מעבודה לעבודה,  
השוחט את הזבח על  
מנת לזרוק את הדם  
למחר פיגול (סנהדרין  
א). מחשבין מעבודה  
לעבודה. כלומר דמחשבת  
שחט מחשב בשחט עבודה  
זו על עבודה אחרת,  
מחשבת היא להחמיץ  
עליה (סס ט).  
היא לנעין זכמי מתים  
לחשב בהגלה (תהלים י).  
וילפינן חוץ מפנים.  
עבודת כוכבים שהיא חוץ,  
ממחשבת פיגול שהיא פנים  
(סס). ריש לקיש אמר  
מותרת. לאכילה (סס).  
אין מחשבין מעבודה  
לעבודה. ואפי' אסורה  
לכ"כ שחט לעבודת כוכבים  
ששחטה עבד עבודת  
כוכבים או זרק דמה  
לעבודת כוכבים (סס). ולא  
גמרינן חוץ מפנים.  
דפנים הוא דלאמר חתמת  
השוחט על מנת לזרוק  
את הדם פיגול וע"מ  
דלא זרק. והוא מחשב  
מעבודה לעבודה, מעבודה  
זו על חבתה, אבל לנעין  
עבודת כוכבים לא (ע"ז  
ד). שחטה לשמה.  
שלא שחט על השחטה,  
לעבודה. כלומר מחשבת  
העבודה מעולה מעבודת  
העבודה. ומחשבת פיגול.  
למהיל כל זכמי  
כה"ל. דמן שחט את הזבח  
על מנת לזרוק דמו למחר  
לעבודה. בשלל לשמן,  
דלא ילפינן לה. דהם עיקר  
מחשבתו המביאה לזרוע  
פיגול זו היא שחשב עבודה  
זו לעבודת אחרת מן אחת  
העבודות האלו או לזכור  
חולין, וחיוב אכילה מזה  
הוא, והוא הדין נמי אם  
שחט על הקטרת המזב  
העבודות.

(א) נראה דל"ל דאי מחשב שחטה גופה לע"ז דלא פסלה כלל.  
(ב) נראה דל"ל דאי דמיא לשלל לשמו (סס). אבל פנים מפנים. מחשבת שלא לשמו מפיגול (סס י).  
העבודות האלו או לזכור חולין, וחיוב אכילה מזה הוא, והוא הדין נמי אם שחט על הקטרת המזב העבודות.